

עין משפט
נר מצוה

בית כור פרק שביעי בבא בתרא

מסורת הש"ס

(ח) (ב"ק ט.), (ז) ז"ל ואזיל
חד כ"ה בס"א. רש"ל, (ג) לעיל
פו: קה. [ב"מ קב:].
(ד) [וע"ע חוס' גיטין לד. ד"ה
ז"ל].

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה ושמאל וכו'
דקיימא לן וכו' כמו שהיו
מתחלה כ"ל ומיצת
הראשונים נמחק: (ב) בא"ד
וכן הני בי תלתא דקיימי
ואזול בי תרי:

מוסף רע"י

[illegible]

מוסף תוספות

א. [ו]מה טעם הם נותנים
לו במפורז והם נוטלים
חלקם במכונס, וכי בשביל
שלא היה שם בשעת
החלוקה הפסידו את זכותו.
ס. ור. סבר כטלה
מחלוקת וכיון שבה האח
הג' יכול כל אחד לומר
תחזור גם אנחנו ונחלק
בגורל עם זה האח הג' לפי
שבטלה מחלוקת כיון
שלא היה זה הג' עמו
במחלוקתו. ס.

והא עשרים אומר י. ולדעתן קן אומר לי כך ששלים לי הפסח משהה מאחר או יכנה לי מן הדמים לדלעת קן אומר לי עשרים שהוא ענאמיה סבור דהוי' כ' ועל מנת להשלים לי מדת כ' אומר לי עשרים: א"ל. אצי מנז' למימר לך דהאי דקאמר כ' לא למת א"ן כ' שהרי ג' הוא היה יודע שאין צדדה אלא

חמסר אלא דעדיפא תעשרין ש
שד אחר אמר ר' וליהשית מקומו
אמר ר' תיאר ר' יוסי אומר ר'
אידי דלאירי בממתי' במזכר קרקע
לחצירו במדה ומלא יותר מכדי
מדתו דמחזיר ולא אמרינן בטול
אמר נקט נמי לן דלחיתר לקמן
שני מחזיק שאלון ובה לן אח דקאמר
שמואל מקמינן מחזיר את מה שיש
לו יותר דומיא דמתני' ואבז גרר
דהיא חלקו ברישא גרר ברישא
לשאמועיתן דחלקה בגרר קניא
דעלה פליגי ר' ו שמואל היא
דחלקו ובה לן אח דממא לן דר'
יוסי' שלא עלה הגורל לכולן: **השליש**
שחלקו. ביררו ושלשה חלקין
שין ואח"כ יפילו גורלות: **וה'**
השפלת: כיון שעלה ר' שפלת
הגורל על אחד מהם והוצרך חלקו:
קנו כולו. כלומר זה קנה לגמרי
בגורל ולא יוכלו לחזור בד ואם
שנים הם פקדו חלקו שפלת עליו
הגורל וגם חקרו קנה דעל מי יפול
גורל שני כי אם על השני ואם ג'
אוחו שפלת לו הגורל קנה חלקו
והשליש קנין שנים שניהם שני החלקו
לחלקו בענין אחר ואחר כך יפילו
גורלות ומתא' היינו כולן ואמ"ר ללא
לכולן פשיטא קינו כולן ואמ"ר ללא
לכולן פשיטא דשלו ר' כיון דמחזיקין
והמזמין זה כולו בכל הדמעה עליו

הגורל מקנה להן כלום אלא מזכר לכל אחד חלקו המגיע וזהו
שנא קרקע ולא שנה מנותליו כיון שעלה הגורל לזה קנה חברו כמו
מחלקו חלקו המגיע שנה נפילת גורל דהא לא מפליג גמרא דא
ממקרקעי למנותליו הכא מדי: מ"ט. במאי קנו הרי לא נפל גורל
וזה החזיקו כל אחד בשלו עדיין דאי אחזוק מאי למימרא: **בגמלי**
ואוריס ותומיס. דבאמרין ביש נותלין (לקמן דף קכב). אלעזר מלוצש
אוריס ותומיס ויהושע וכל ישראל עומדין לפניו קליפ של שבטים וקליפ
של תחומין נומחין לפניו והיא מכרין ברוח הקדש כו': **אמר רב** לא
לעולם כחלתם ארץ ישראל גורל גורל וקדש קדש לא נפל להן
מי שיעלה הגורל מיד מהני גמר דעתה עם הגורל כאוריס ותומיס
ועין לו לזה לחלק בגורל כדי שיעור כל אחד חלקו בפני עצמו דאין
קנו אהדדי. כן זקוק לא פשרה שאין אין כבוד בספרים אלא אמר
אמר שחקן. שחקן: **נצטל מחלקו**. ויחלקו לכתחלה בשלה
לחלקו כראוי אצל היכא דכל אחד נטל יותר מחלקו בשעות
יורשו שש שדות ונטלו זה שלש וזה שלש וזה חלקו לא נטלו לו
והיו: **הדר דינא**. כלומר חזרת החלוקה שציל שנטלו חלקם שלא
היו נטלו וזה נמי מנייהו ופולג בלא ידיעת השלישי חלקים
הני נמי נצטלו מחלקו. כשיבא השלישי ויאמר איני חפץ בזה
פין אי נמי מרי אחי או מרי שותפי כדמוכח באלו מציאות (שם דף נא):
בלא דעתא דאסור באפי מרי כו' ופלג חד בלא דעתא דחבריה
דבאמרין באלו מציאות מתקין החלוקה ואין חפצו יכול לערער
בשיתרו לאחצו. והני נמי מידי דחק שומא אצל לחלק מעות
שה השקין הולך הכל דעתי לכל מי דלך הראוי לו הלך דעתא
לחלת לבסוף דנטל יותר מדאי טעות הוא וצטלה מחלוקה: **ושמאלא**
אזינו נטל כשיעור הראוי לו אלא יותר והיה לפחות קאמר שמאלא
ואפילו באתא אחרונה ומוציא מלא לחלק כ"ט סאין שראוי כבר
לא שזכה כבר וזהא אפי על גב מלא כדי לידו כשיעור הראוי לו
שכן היכא דנטל יותר דלעיל וקשיא דשמאלא אדשמואל:

ומשני

וישמואל אמר מקמציין. פ"ה שימן לו כל אחד שלש ויחלקו ויטמשה ממחר פירושו שלא בגורל וקשה ללמה יגרע והוא שהם נטלו בגורל והם יתנו מה שירצו בלא גורל ולימא להו ממעליהן להו כנכסין דבר מריון (6) וקס"ל כרבי יוסף פס"ק (לשיל יד: 9) (וסס) ואפי"ה בגורל אין לו להטיל על כל

אמר ליה הווי עשרין
אלא חמיסר אתא
סברת וקבילת והתנ
עוד שתות ינכה הני כ
והא עשרין אמר ל
כיון שעלה גורל לא
אמר ר' אלעזר כתיב
תחלה בגורל אף כ
בכלפי ואורים ותומי
ותומים אמר רב א
עצית להדרי גמרי
שני אחין שחלקו וב
אמר יבטלה כ
מקצין אמר ליה רב
בבבבבבבבבבבבבבבב
מחלוקת אלא
מעתה הני בי תלתא
השתא התם נחית
מעיקרא הכא לא
תלתא מעיקרא אמ
לשמואל דאמר מק
והא רב ושמואל
בשלשים אני מוכר
בסאה האחרת
בסלע אני מוכר

שייך מה כח צ"ד יפה למה לא יוכל למחות כי פלג חד בלא דעתא
החכמה וימיה לא קשרי דפרסם הם דבורין להן חלק יפה בלא
גורל קאמר לא יפא למה דאי לאו כח צ"ד יפה לא
היה מהני בלא גורל אבל בגורל מהני ואפילו בלא מה כח צ"ד
יפה [חולקין] ואפילו לפירוש ר"ט עד"ה גורל קאמר יאכל למימר
דההם ודאי ושימוין קטנים ואין אחד מהן טובע לחלוק אי לאו
מה כח צ"ד יפה לא יוכלו למחות אבל אם אחד מהן גדול ותובע
לחלוק כי הכא בלא כח צ"ד יפה חולקין:

צא

כבר היינו טעמא ללא צריך כו' היא משום דגמא צלצב שלם ומקץ דכחמיני אפילו היכא ללא גמרי ומקץ דכחסיא הנאה דיימי נלדדו ודחסימיני עוד כשמותפא ללא אין רועין שפיר ערוב דברא וגמרו דברא וכלל אכל בא למסור וטעמא של ר' אלעזר וכו' תלמידי: והחלקים ובגורל דנהי נמי דנפל גורל לאחד מהן קנו כולן הני מילי ה' הוא והדרא: **מקמצי**. נוטל כל אחד שלש מחלקו ונותנין ליה בגורל והשדה אחת וזה נותן לו שדה אחת הרי לכל אחד שני שדות והשדה נותנת אח השליש: **אלא מעשה הני** צ' תלמידי. אף שפיר דמי דכפי שלשה בית דין הדייקות כדלמרי' חללו מלכות (ב"מ דף ק"ג) חלוקה בתמיה. מהכא שמעינן דפשיטא להו דתלתא אחים או תלתא ג' תלמידי וכו' כפרא דעבור עייסאק כדדי הדדי והלך קרי כפרא וכו' וכגון דפלג בלל דעתא דחבסיא כדפי תלתא ואית ליה סדה דאחא ואם חלק ואם חלק שאל דמי צית דין לא כלום הוא ומה שפשימו הני תלמידי צריכ שומא אין צריך לחלוק כפי צ"ד: **ארעא דבי תנאי**. ג' תלמידי חיישינן דלילו הוה הכא נמי הוה פליג בגורל אבל הכא דלאגלאי דלמרי **מקמצי** **אלמא קס דינא**. דכל מי שנוטל דבר הראוי לו אלא דנדר דתפיס תפיס אי הכי אמאי אמר שמואל כדל תלמודו בו ומאי? והאמאי ה' כיון דהוה ראוי לניסול כור דכחסיא ליה מוכר אלא לאו שמע מינה דהדר דינא היכא דנטול פסחא וכו'

במא א ב מיי פכ"ח מהל'
מכירה הל' יג סמג
עשין פז טוש"ע ח"מ ס"ו
ריח סעיף טז:
ג א ג מיי פ"ב מהל' שכתב
הלכה יא ועיין בהשגות
וזמ"מ סמג עשין פז טוש"ע
ח"מ סימן קעג סעיף ג:
ל א ד מיי פ"י מהל' נהלות
הל' א סמג עשין לו
טוש"ע ח"מ סימן קעה
סעיף ג:

רבינו גרשום

[illegible]

מסורת הש"ס

(א) [גדרים ב: מזיר ב:],
 (ב) [לעיל יד:], (ג) בס"א:
 כדילפינן בגמ', (ד) [ע"י לקמן
 קיד: רשב"ם סד"ה [אף],
 (ה) ס"א אחיו,

הגהות הב"ח

(א) רש"ב ד"ה ולא ממנהיגין וכו' ואי נמי גרסינן בני אחיות. י"ב אבל לקמן דף קיד ראש ע"ב פירש בע"א: (ב) תוב' ד"ה האב וכו' ולקמן נמי תבא ליד למתת: (ג) ד"ה ואחין וכו' היה יורש לבנו ועכשיו שאני קיים הרי הוא יורש בפקדן הממלכתי לאחירי שהוא אחי אביו: (ד) בא"ד דנקט לה אגב:

מוסף תוספות

א. [ו]אמאי איצטריך
למייתי הבנים את האב.
ב. נ"א: וכ"ת כיון
דאחי האב כתיבי בהדיא
לא קתני והא אחין דכתיבי
וקתני. ר"ן. ג. עין דרמנ"ן
דתמא א"כ למה כתב
דחמנא אחי האב, ועיי"ש
מה שמתרץ.

כדו שלא סהא חיה קופלט. על הגדר אלטרירן חרין וכן חרין:
וענדי חרין. להשחא נמי חל קפלה ששהרין מנחיקה מן הגדר:
אידי דרוו. ששה שפחים נכנסא לתוכו ועמשתה מעט לאחוריה
וקופלט: קיימא **אשפטי.** החלונה: הכי גרסין כמה צין חרין:
לכן חרין טפא. ומסקנא בדרייתא הוא:

(א) נדרים: ד מור ב.ב.
 (ב) ונעל ד.ק. א. כסא:
 (ג) כדלעני בגמ' ו' נ' חרין
 (ד) קיד: (פס' סו' חרין
 (ה) ס' ס' חרין

הדרך עלך בית בור

יִשָּׁשׁ קְרוֹבִים שׁוֹחֲלִין אֶת קְרוֹבֵיהֶם
שְׂמֵמִים וּבֵם אֵם הֵם מִמֵּם
מִנְחִילִין לָהֶם אֶת מִזְמוֹם דִּלְיִינוּ
שֵׁשִׁים נוֹחֲלִין זֶה אֶת זֶה. וְהֵאָל דִּלְיִנוּ
קָמְתִי שׁוֹחֲלִין זֶה אֶת זֶה דִּלְיִנוּ
מִשׁוֹם דְּבָעִי לְמִיחִי סִיפָא נוֹחֲלִין וְלֹא
מִנְחִילִין מִנָּה נִי רִישָׁא נוֹחֲלִין וּמִנְחִילִין:
וְיֵשׁ שׁוֹחֲלִין אֵין אֶת קְרוֹבֵיהֶם אָזֵל
יִמּוּם אֵין אֵין מִנְחִילִין לְאוֹתָם קְרוֹבִים
שֶׁן מִרְשִׁיעִין מִנְחִילִין וְלֹא נוֹחֲלִין.
הֵם אוֹתֵם דְּאִמְרוּ צְהוּ נוֹחֲלִין וְלֹא
מִנְחִילִין מִכְּלָל דְּלִיךְ שְׁאֵלֵנוּ נוֹחֲלִין
אוֹתֵם וְלֹא מִנְחִילִין לָהֶן מִיָּקִירָא מִנְחִילִין
וְלֹא נוֹחֲלִין. וּבִגְמִי' [קֹדֶר]: מִפְּרַשׁ מִמֵּאִל
אֵין טוֹעֲלִין הֵךְ מִרִי צְבִי דִּלְיִנָּה מִלָּא
נִפְקָא מִכְּלָל צִיפְרִידָא: הֵאָךְ נוֹחַל אֶת
הַבָּנִים וּגַם מִנְחִיל לָהֶם וּכְגוֹן שְׁאֵין
לְאוֹתָם הַבָּנִים זֶרַע זֶה נוֹחַל אוֹתָם הֵאָךְ
אָזֵל אֵם שׁ לֵהם צָנִים אֵין קְרוֹמִין
לְקוֹסֵם דְּמִפְרֶשׁה בְּגִמִי' [עִיף]: וְסֻבְּסִינֵי אֵין
הֵאָךְ נוֹחֲלִין וּמִנְחִילִין: וְהִסְאֵחִין מִן

האב. כגון ראוּבֵן וְיוֹסֵף זֵנִי יַעֲקֹב אֲעִיפֵם שֶׁהֵן מִלֵּאָה וּמִרְחֵל וּמִרְחֵל יוֹרֵשֵׁת
זֶה אֵת זֶה בְּשִׁבְלֵי שֶׁהֵן אֶחָד וּבְגוֹן שְׂמֵךְ אֲצִיבֵן אֲבָל אֵם יַעֲקֹב
קִיִּים הוּא קוֹרֵם וְכִגּוֹן שֶׁאֵין לָהֶם בָּנִים. וְהָיָה אֶחָד מִן הָאֲבִים דִּמְשַׁפְּחָת אֲבִי
קְרִיבָה מִשְׁפָּחָה כְּדִלְפִּינִי כו"ו [קטז]: **וְהָיָה נוֹחַל אִמּוֹ.** אֲבָל לֹא מִנְחִיל
שֶׁהֵי קְרִיבֵי הָאֲבִי יוֹרֵשִׁין אוֹתוֹ דִּמְשַׁפְּחָת אֵם אִינֶה קְרִיבָה מִשְׁפָּחָה [סא]:
וְהָיָה אֵם אֲסִסוֹ. וְחֹל אֲחֵרָה כְּדִפְסָה לָן בְּגִמ' [קפא]: ה"ג בְּסִדֵּר הַמִּשְׁנָה
וּבְנֵי אֲחִיּוֹת נוֹחֲלִין וְלֹא מִנְחִילִין. דָּבָן נוֹחַל אֵת אֲחֵרָת אִמּוֹ שֶׁהֵי הוּא בִּבְרָא
מִכֶּה הָאֵם וְאִילוּ מִכֶּה דְרֹדֻסוֹ בְּחַיִּי יוֹרֵשָׁתוּ וְאִם הוּא יוֹרֵשׁ אֵת אִמּוֹ
נִמְאָל שֶׁבָּא לְרֹדוֹ נִכְסֵי דְרֹדֻסוֹ: **וְלֹא מִנְחִילִין.** דְּשֵׁמֶךְ הָבֵן אִינוֹ מִנְחִיל
לְאֲחֹת אִמּוֹ אֲלֵא לְקְרִיבֵי אֲבִיו דִּמְשַׁפְּחָת אֵם אִינֶה קְרִיבָה מִשְׁפָּחָה וְעוֹד
לְאֲחֹת אִמּוֹ הֵיאָךְ מִירְשָׁתוֹ הֵלֵךְ הִיא בִּבְרָא מִכֶּה אֲחֵרָתָה שֶׁהִיא אִמּוֹ שֶׁל
זֶה וְלֹא הָאֵם יְכוּלָה לְיֹרֶשׁוֹ כְּדִלְמָנֵן הָאֵם אִתּוֹ אִמּוֹ נוֹחַל וְלֹא מִנְחִיל קֵל
וְחֹמֶר שֶׁהִיא לֹא מִירַשׁ אֵין בָּן אֲחֵרָתָה. וּבִאֲחִיּוֹת מִן הָאֲבִים מִיִּירֵי אֲבָל
אֲחִיּוֹת מִן הָאֵם אֵין נִכְדֵה בֵּן אֲחֵרָתָה יוֹרֵשׁ אֲחֵרָתָה דִּמְשַׁפְּחָת אֵם הוּא.
ל"ז וּבְנֵי אֲחֵרָתָה זֵנִי אֲחֵרָתָה שֶׁל רְאוּבֵן כְּגוֹן זֵנִי דִינָה נוֹחֲלִין אוֹתוֹ שֶׁהֵי
דִינָה יוֹרֵשֶׁת אֵת רְאוּבֵן אֲחִיבָה וּבְנֵיהָ בְּאֵין מִכֶּה אֲבָל לֹא מִנְחִילִין לְרְאוּבֵן
יֹרֵשֶׁת רְאוּבֵן מִכֶּה אֲחֵרָתָה דִינָה אֵת לִירַשׁ אוֹתוֹ וְהֵלֵךְ דִינָה עֲזָמָה אֵין
יֹרֵשֶׁת רְאוּבֵן וְהָאֵם דִינָה נוֹחֲלָת אֵת בִּנָּה אֲלֵא קְרִיבֵי בְּעֵלָה שֶׁל דִינָה
יֹרֵשִׁין אֵת בְּנֵיהָ דִּמְשַׁפְּחָת אֲבִי יוֹרֵשָׁתָה וְלֹא מִשְׁפָּחָת אֵם. וְזֶה נִרְאֶה בְּצִינֵי
מִשּׁוֹס דְקִמְתִּי כִּיפָא הַשֵּׁשֶׁת אֵת בְּנֵה וְהַשֵּׁשֶׁת אֵת בְּעֵלָה וְאִחִי הָאֵם
מִנְחִילִין וְלֹא נוֹחֲלִין וְכֵל הֵךְ תִּלְתָא שְׁמַעֲיִן לָהּ מִהֵךְ תִּלְתָּה דִּהֵךְ בִּבְרָא
נְדֻחֵתִילָא וְלֹא מִנְחִילִין לְאֲחֵרָתֵי בְּגִמ' [קקד]: דִּהֵינִי דֵי דְקִפְרִין בְּגִמ' דִּלְחִי
הָאֵם הֵינִי דְבֵנִי אֲחֵרָתָה וְהֵלְכֵן בְּרַסִי' זֵנִי אֲחֵרָתָה דִּהֵינִי נִמִּי דִּלְחִי הָאֵם

מנחילין את בן אחותם ולא נוחלין. ואי נמי גרסינן בני אחיות (א) חתן
מנחילין דהוא אינו יורשן: **האשם אם בניו והאשם אם בעלה** כו'. בגמ' **בגמ'**
דהיינו הך: לא נוחלין ולא מנחילין. זה לזה אלף קרובי אביו של זה ואף
כשאין קרוב למת יותר מזה. גם הנהו קרובים דקמני בהן לא נוחלין
היורשים אמו וקרובים לו יותר מקרובי האם ואע"פ שגם אמו
קרוב מאביו שקרוב לו כמו אמו או האם יורשת את הבן ואם אי
קורבת אביו באין ליורשו כגון ראובן שנשא סרה בת אשר וילדה
אז ונתתם את נחלתו לאחיו של נפתלי ואם אין לו אחין ונתתם
אשר קיים ונתתם את נחלתו לקרוב אליו ונמצאת סרה דהיינו בני
גב' מאי שנה דסני. ברישא דמתני' האב נוחל את הבן ומנחיל וי
הוא זרע ויורשו לפיכך אביו יורשו וזו קללה היא כשאדם בנו נחל
הבן נוחל את האב שזה ברכה שימות האב ויקבצו בניו בדכר

בית כור פרק שביעי בבא בתרא

יִשְׂרָאֵל נוֹחַדִּין. וְאֵלֹהֵינוּ נוֹחַדִּין וּמִנְחֵלֵינוּ. אִיכָל דְּלוּכְמִי דְנִקִּיט דְאַסְלִיק
מִינֵיהּ וְאִיכָל דְאַפְסַח בְּיָהּ וּבְמִסָּךְ נְדִים (דף כ:)
מִפְרֵשׁ לֵה: **הָאֵל** אֶת הַבְּנִים וְהַבְּנִים אֶת הָאֵל. מִימָה וְהָאֵל אֶת
הַבְּנִים הֵייוּ בְּנִים אֶת הָאֵל שָׂם הָאֵל נוֹחַל אֶת בְּנֵי אִם כֵּן נוֹמְחִיל
וְאִם הוּא מִנְחִיל לְבָנוּ אִ"כ בְּנוֹ נוֹחַל^א

כדי שלא תהא חיה קופצת ולעבד חריץ
ולא לעבד בן חריץ איידי דרווה קיימא
בגויה וקפצה ולעבד בן חריץ ולא לעבד
חריץ איידי דקטין קיימא אשפתיה וקפצה
וכמה בין חריץ לבן חריץ טפח:

הדרן עלך בית כור

⁽⁶⁾ **יש נוחלין** ומנחילין ויש נוחלין ולא מנחילין מנחילין ולא נוחלין לא נוחלין ולא מנחילין ואלו נוחלין ומנחילין "האב את הבנים והבנים את האב והאחין מן האב נוחלין ומנחילין האיש את אמו והאיש את אשתו ובני אחיות נוחלין ולא מנחילין האשה את בניה והאשה את בעלה ואחי האם מנחילין ולא נוחלין והאחין מן האם לא נוחלין ולא מנחילין: **נכ'** מאי שנא דקתני האב את הבנים ברישא ליתני הבנים את האב ברישא חדא^ו דאנתחולי כפורענותא לא מתחילינן ועוד

למימר דכולהו צנים דמתני' דוקא ולא צנות לקדוש: **וְאֶחָד מֵן הָאֵבָר**
הקשה ר"א אחאי לא קתני אחי האב נוחלין ונמחלין שהן כמובין
גמ' בפרשה^א ויתרין משום דלחי האב וכל שאר אב נפקי מהאב האב
את הבנים ויבנים את האב והלחין מן האב כדיון שנועש בבנים
קודמין ואמר הבנים האב ואמר האב אחין הרי אחי האב נפקי מכלל
האב על ידי משמוש דלס היה האב קיים היה יורש ^א ועשוי שאינו
קיים הרי הוא יורש כצבר להנחיל לבנו שהוא ^א (אחי אביו) של מת
והמשמוש שמעיין דמתנן בסמוך צן אחות שמנחילה בצבר נכסי
לאחיה לבנה^ב ו"א^א את מן אחין מן האב נמי לא יתיב דשמעיין ביה
מהאב את הבנים על ידי משמוש נחלה שהאב יורש את בנו להנחיל
לשאר בניו הקיימין שהן אחי המת ויש לומר דנקט ^א אבב דבני
למימני דמתנן לא האם ולא נוחלין ולא האב דהוא אינטרין אבב דבני
א"א^ב דמתא האשה אינה נוחלת את בנה כד"ל נהי דליתו יורש אחיו
מן האב מבח אמו מבח אבא הוה אמינא דיושב דכתיב ונתתם את
נחלתם לאחיו לא שנה מן האב ולא שנה מן האם וכי תימא דמכל מקום
אלא אינטרין למימני דשמע' מירשא דקתני אחין מן האב דוקא ולא
אחין מן האם אינטרין דהוה אמינא אחין מן האב לברכות נקט
אף על פי שאין כל כך ודלן כוונ אחין מן האם ואם האמר את
כן אחי האב נמי ליתני אחי האב דסיפא ויש לומר דאזי הוי
נמי אחי האב מו לא הוה צריך למימני אחי האם דמכלל אחי
האב שמעיין להו ועוד דלא שייך למימני אבב אחי האם דהיא
גופא משנה דלא צריכא היא כדדייקינן בגמ' דהיינו צן אחות:
יכול

וְיִפְרֹשֶׁי בִּצְנֵי אֲחִיּוֹת כְּלוֹמֵר בְּנֵי אֲחִיּוֹתָיו שֶׁל אָדָם וּנְזִילִין אוֹתוֹ אֲבָל לֹא
 זָן פִּרְיָן דִּהְיִינוּ מִמֶּה הָךְ בָּצָא דְמוֹתָיו וְלֹא מִנְחִילָיו דִּמְהִיאָה שְׁמַעֲיִין לֹא
 זָלָה וְשׂוֹרֵשִׁין אוֹתוֹ. וְכֵן קְרוּבִים דְּקִדְשֵׁי יוֹשִׁיעִים זָן אֹת זֶה הַ"מִּזְלָה"
 לֹא מִנְחִילָיו בְּגוּן קְרוּבִים שֶׁמֶלֶךְ הָאֵם הֵי יִמְלִי שֵׁשׁ קְרוּבִים מִלֵּד אֲבָל
 שִׁפְתָּהּ אֲחִיו אֲבָל אֵם אֲמוֹ קְרוּבָה לֹא מִלֵּד מִשְׁפַּחַת אֲבִיו וְאִין לֹא
 שִׁאֵם בְּחִים קְרוּבִי הָאֵם יוֹרֵשִׁין אוֹתוֹ דִּהּוּ לִיֶּה מִשְׁפַּחַת אֲבִי דְּמִלֵּכָה
 נִפְתָּלִי וְיִמֵּת נִפְתָּלִי בְּלֵן בְּנִים הִרִי רִחוּבִן אֲבִיו יוֹרֵשׁ וְאֵם אִין לֹא
 לִמְלֵךְ אֲבִיו דִּהְיִינוּ אֲשֶׁר אֲבִי אֲמוֹ אִין לֹא יוֹרֵשׁ לִמְלֵכָה דְּאִין
 אֲשֶׁר אוֹ בְּנוֹת אֲשֶׁר אֵם אִין לֹא בְּנִים דִּהְיִינוּ סְרַח יוֹרֵשֶׁת אֹת בְּנָה:
 בַּעַת שְׁתּוּלָה הֵאָז לִבְנוֹ מִמֶּלֶךְ שְׁמַת הֵבֵן בְּחַיִּי הֵאָז וְלֹא הֵינִי הֵבֵן
 יָגִים וְגַם כִּשְׂאֵף רוּחָה בְּחַיִּיתָם בְּנוֹ וְהִיא לֹא לְחַמָּה מִדְּמַתִּינִין לְפִתּוֹחַ
 (דְּמַתִּינִין מוֹ) וְיוֹסֵף יֵשֶׁת יְדוֹ עַל עֵינֶיךָ בְּחַיִּיתוֹ שִׁקְרָבָהּ בְּנוֹ:
 וְעוֹד

עין משפט
נר מצוה

א א מיי פ"א מהל' נחלות
הל' א סמג עשין לו
טוש"ע ח"מ סי' רעו סעיף
א:

רבינו גרשום

אידי דרויח החורין ו'
טפחים ממשכת עצמה בתוך
החורין לאחריה וקופצת
חוצ' (6) סמוך לגדר ומשום
הכי צריך בן חרין עדיין
שמעכב: אידי דקטין.
ג' טפחים קיימא החיה
אשפתיה וקופצת לעבר
אחר הלכך צריכי תרוייהו
כדי שלא תקפוצ:

החורן ערך **האטם**
לחבירו **בית כור**
 יש נוחלין. שנוחלין אתרים
 והן עצמן מנחלין
 ממונים לירושין:
 את הבנים. שהאב יורש
 את הבנים והבנים יורשין
 את האב: ליתני הבנים
 יורשין את האב תחלה.
 משום דתרי טעמי איכא
 הדוה ליה למיתני הבנים
 את האב חזא משום
 דאיתחיל לא ל' מהחליץ
 בפורענותא הוא שהבנים
 מינים בחיי אביהן והאב
 שמתו שמתה העולם והאב
 יורש האב ולא האב את

(א) לכאורה צ"ל וקופסת מחוך
על הגדר וכו'. או דצ"ל
וקופסת מחריך על הגדר.
(ב) נראה דצ"ל דאחולי
בפורענותא לא מתחלין דהאב
את הבנים פורענותא הוא
שהבנים וכו'.